

[Edel Saunte.]

og de arvelige skavanker stammede fra kvinden, kunne der i forbindelse med svangerskabsafbrydelse uden særlig tilladelse foretages sterilisation af kvinden, såfremt hun indvilgede i det, og såfremt der ikke var særlige grunde, der talte imod.

Vi har jo en meget mangelfuld lovgivning om sterilisation. De to love, vi har, bygger på forskellige principper og synes ikke at være samarbejdet på rette vis. Manglen ved den eksisterende ordning vedrører først og fremmest de åndssvage kvinder eller i hvert fald kvinder, der har en mental defekt, der må anses for arvelig, og som kan danne grundlag for svangerskabsafbrydelse. Det er for mig at se en alvorlig svaghed i den ordning, vi har nu, at indhentelse af tilladelse til sterilisation varer meget længe i disse sager, og videre, at de kvinder, det drejer sig om, ofte er kvinder, som vel i øjeblikket under indtryk af de vanskeligheder, de er i, ville kunne forstå betydningen af sterilisation, men som senere enten ikke kan forstå den eller i hvert fald er ganske ligegyldige overfor den. Den forsinkelse, der finder sted, betyder, at de skal have flere operationer med store mellemrum, og kvindernes manglende forståelse betyder, at de ofte kommer til legal afbrydelse af svangerskabet den ene gang efter den anden. Vi hørte lægerne i kommissionen fortælle om en sådan kvinde, der havde fået afbrudt sit svangerskab 8—10 gange i løbet af relativt kort tid. Det skal jo tages i betragtning, at disse kvinder netop på grund af deres arvelige defekt er så dårligt udrustet, at de ikke kan anvende svangerskabsforebyggelsesmidler. I Sverige har man taget problemet så håndfast op, at man har bestemt, at tilladelse til afbrydelse af svangerskab på en sådan kvinde kan gøres betinget af, at hun går med til sterilisation. Det synes jeg imidlertid er at gå for vidt. Jeg vil altid finde det u hensigtsmæssigt og uheldigt, at man tvinger en kvinde til sterilisation, medmindre ganske overordentlig stærke hensyn taler derfor,

og jeg tror derfor, at den udvej, man havde fundet i kommissionen, var rigtig: man foreslog, at der kunne foretages sterilisation, når kvinden selv ønskede det, og uden de mange omsvøb, som indhentelse af en tilladelse betyder.

Jeg hørte, at den højtærede justitsminister sagde, at hele spørgsmålet om vor sterilisationslovgivning skulle tages op, og det er jeg meget glad for — kommissionen har jo også henstillet, at man tager hele dette problem op. Alligevel ville jeg finde det naturligt, at man i udvalget overvejede og forhandlede med justitsministeren om, hvorvidt det ikke ville være rimeligt, at man optog bestemmelser om disse særlige tilfælde i svangerskabsloven og ikke lod dem gå ind under den almindelige sterilisationslov.

Af andre ændringer, som lovforslaget indeholder i forhold til kommissionsforslaget, vil jeg gerne nævne straffebestemmelserne i § 6, stk. 2. Lovforslagets § 6, stk. 2, indeholder jo hjemmel for at straffe den mand, der har besvangret kvinden, hvis han ikke yder hende støtte af personlig eller økonomisk art, når hun beder om det, og den manglende støtte har været af afgørende betydning for hendes beslutning om at afbryde svangerskabet. Jeg forstår godt rent juridisk, at man er kommet til det resultat, at hvis man som af kommissionen foreslået fjerner denne sætning om, at undladelsen har været af afgørende betydning for hendes beslutning om at afbryde svangerskabet, kan man ligesom løsrive relationen imellem de to situationer. Jeg tror dog ikke, det er tilfældet; jeg tror, at den bestemmelse, som udtrykkeligt fastslår, at det skal være afgørende for hendes beslutning, i praksis er blevet opfattet som en bestemmelse, der skærpede kravet om relationen mellem hendes afbrydelse og hans undladelse af at bistå hende. Det er givet, at man aldrig vil kunne straffe en mand efter de almindelige juridiske regler, hvis der ikke er en relation, og derfor er bestemmelsen, som den er blevet formuleret, blevet opfattet som et krav om, at der var klar og tydelig dokumentation